

Въ петакъ на сі: недѣла.

отъ Марка, зачало, 32.

Иа онова врѣмѣ, понеже бѣше прѣмного народъ, и нѣмаха какво да їа-джтѣ, повика Исусъ ученицы-ты си, и рече имъ. Жаль ми є за народа, зацѣло три дни вече стоѣтъ при мене, и нѣмѣтъ какво да їа-джтѣ; И ако ги распѣсѣхъ гладны по домоу-ты имъ, цѣ прѣмѣхѣмъ по пѣтъ; зацѣло нѣкои отъ тѣхъ сѣ дошли отъ далечъ. И отговориша мѣ ученицы-ти мѣ: отъ гдѣ цѣ може нѣкой да ги насити сѣ хлѣбъ тѣка въ пѣстына-та? И попыта ги: колко хлѣбѣ имате? а тѣ рѣко-ха: седемъ. И заповѣда на наро-да да насадѣтъ на зема-та: и като зѣ седемъ-тѣ хлѣба, благо-дари, и прѣломни, и даваше на ученицы-ты си да сложѣтъ, и сло-жиша прѣдъ народа. Имаха и мал-ко рыбыцы; и благослови, и рече да сложѣтъ и тѣхъ. И їадоха, и на-сытихасѣ; и дигнаха остаткы отъ укрьхѣ, седемъ кошницы. И онѣ, цѣло їадоха, бѣха до чѣтыри хѣ-лады; и распѣсѣна ги. И тоѣ часъ вѣзе въ кораба сѣ ученицы-ты си, и доде въ страны-ты Далма-нѣданскы.

Въ сѣбвота на сі: недѣла.

Отъ Матѣя, зачало 101.

Рече господь на оученицы-ты си. Истина ви казвамъ, тоѣ родъ нѣма да прѣ-мине, догдѣ сѣ не свѣде

сичко това. Небѣ-то и зема-та цѣ прѣминѣтъ; но мѣ-ты дѣмѣ нѣ-ма да прѣминѣтъ. Я за онзи день и часъ никой не знае, нито Ангѣ-ли-ти небесни, тѣкмо отецъ мой самъ. И както въ дни-ты Ноевы; тѣи цѣ вѣде и пришествіе-то на Сы-на чѣловѣческаго; Зацѣло както въ дни-ты прѣди потопа бѣха на їа-деніе и на пѣеніе, и сѣ женаха и за мѣжѣ отиваха, до който день вѣзе Ной въ ковчѣга. И непознаха до когѣто доде потопа-тъ, и дигна-сички-ты: тѣи цѣ вѣде и дохѣж-даніе-то на Сына чѣловѣческаго. Тогава двѣмина цѣ вѣджѣтъ на поле-то, єдинѣй сѣ зема, а дрѣгѣй сѣ остава. Дѣѣ (женѣ) като мѣ-лѣтъ въ воденица-та, єдна сѣ зе-ма, а дрѣга-та сѣ остава. Зато вѣдете вѣдни, зацѣло не знаете, въ кой часъ цѣ доде Господь вашъ. Но това знайте, чѣ ако бы знаѣлъ стѣпанѣнъ-тъ на кѣща-та, въ кой часъ цѣ доде крадецъ-тъ, бѣѣлъ бы, и не бы оставѣлъ да подкопаѣтъ кѣща-та мѣ. Заради това и вы вѣдете готовѣ; зацѣло въ който часъ не мыслѣте, Сынъ чѣловѣче-скѣй цѣ доде.

Въ недѣла сі: Отъ Матѣя, зачало 105.

2

Рече господь таѣ прѣтѣла. Чѣловѣкъ нѣкой трѣгнѣ-ваше на чѣюжина, скѣ-ка слѣги-ты си, и прѣ-даде имъ имѣніе-то си. И на єдно-го даде пѣтъ таланта, дрѣгимъ два, а дрѣгимъ єдинъ; сѣкомъ спо-рѣдъ сила-та мѣ; и тоѣ часъ оти-

дѣ